Marion van de Coolwijk

Ridder Doerak

Het raadsel van het zwarte paard



Met tekeningen van Saskia Halfmouw

δ



Te laat!

‘Jij bent vroeg, Jard!’
Daan smeet zijn koffer naast zijn bed en trok zijn jas uit.
Jard knikte. ‘Eh... ja, ik had er zin in!’
Jard keek op zijn horloge en daarna naar de lege kast van Vincent.
‘Heb jij Vincent al ergens in het kasteel gezien? vroeg hij.
Daan schudde zijn hoofd. ‘Nee, ik zag wel die drie broertjes van Van Wijngaarden naar hun kamer lopen. Die Arthur ziet er iedere keer weer gluiperiger uit. Boudewijn en Wijbrand sjokten als vanouds achter hun grote gemene broer aan. Maar Vincent heb ik niet gezien. Hoezo?’
Jard haalde zijn schouders op. ‘Oh, niets... ik dacht... nou ja, meestal is hij hier al heel vroeg.’
Daan schopte zijn koffer onder zijn bed. Tevreden keek hij naar zijn supersnel opgeruimde slaapplaats. ‘Ach, misschien staat zijn vader in de file of hebben ze een lekke band. Vincent komt heus wel op tijd opdagen, hoor! Een weekje ridderschool laat Vincent zich echt niet ontnemen!’
Daan liep naar het enige raam dat zich in de kasteelkamer bevond en keek naar buiten.
‘Het is nog vroeg. De zon staat laag. Dan gaat alles soms wat traag.’ Hij lachte om zijn eigen rijmpje.
Jard zweeg en staarde naar het lange lichaam van Daan dat donker afstak tegen de opkomende zon. De onverschilligheid van Daan irriteerde hem. Kon die jongen nou nooit eens een serieus antwoord geven?
Op dat moment kwam Rijk binnen. ‘Hoi allebei! Daar zijn we weer.’
Rijk smeet zijn tas op bed en begon zijn kleren uit te pakken.

‘Is Vincent er nog niet?’
Jard en Rijk waren al vanaf hun geboorte dikke vrienden. En allebei droomden ze ervan om een echte ridder te worden. Ze hadden zich dan ook samen ingeschreven voor de ridderschool op kasteel Rondeel. Tijdens de eerste week op het kasteel, in de herfstvakantie, hadden ze kennis gemaakt met hun twee kamergenootjes: Vincent en Daan.
De kleine, deftig pratende Vincent en de vrolijke en altijd zorgeloze Daan waren dikke vrienden geworden van de beide neven. De vier jongens hadden samen al heel wat spannende avonturen beleefd op het kasteel.*
‘Nee,’ mompelde Jard.
‘Wie heeft er zin in thee?’ Daan liep naar de deur. ‘Ik zag Baron Bikkel al met koffie lopen. De keuken is open!’
Rijk sloot zijn klerenkast. ‘Ik loop met je mee. Mijn spullen zijn uitgepakt.’ Hij keek naar Jard. ‘Ga je ook mee?’
Jard aarzelde. ‘Eh... nee. Neem maar een kop thee voor me mee naar boven. Ik ben nog niet klaar met uitpakken.’
Rijk keek naar de lege tas die op het bed van Jard lag. Hij trok zijn wenkbrauwen op, maar zei niets.
Met een klap viel de deur achter de twee jongens dicht. Jard ging op zijn bed zitten en keek voor de tienduizendste keer op zijn horloge. Waar bleef Vincent nou? Ze hadden toch om acht uur afgesproken? Jard dacht aan het telefoongesprek van afgelopen donderdag. Vincent had hem wat paniekerig opgebeld. Voor de lessen van Hertog Halen van Ver hadden ze een werkstuk moeten maken over een oude legende over een zwart paard. Hertog Halen van Ver had verteld over het trouwe paard van ridder Rondeel. Het was een heel slim en bijzonder dier geweest. Na het overlijden van ridder Rondeel in het jaar 1020, verdween het paard spoorloos. Lange tijd gonsde het van de geruchten. Sommigen zeiden dat Ridder Rondeel zijn paard mee in zijn graf had genomen. Anderen wisten zeker dat het paard door een andere ridder was meegenomen.

---

* *(zie: Het zwaard van Rondeel, Het rode schild)*



Wekenlang hadden de dorpsbewoners gezocht, maar het paard leek van de aardbodem verdwenen. In de vele jaren daarna doken er steeds meer verhalen op over een groot zwart paard dat zich verschool in de bossen van kasteel Rondeel. Tot op de dag van vandaag zijn er mensen die geloven dat het paard van ridder Rondeel rondspookt in de bossen van het kasteel.
Vincent had weken gewerkt aan zijn werkstuk over het zwarte paard. Het was prachtig geworden, met foto's en zelf gemaakte tekeningen. En nu had zijn kleine zusje het werkstuk per ongeluk verscheurd! Hoe moest hij ooit in één dag een nieuw werkstuk in elkaar flansen? De tekst en de foto's van het werkstuk kon hij nog wel opnieuw uitprinten, die stonden nog wel in zijn computer. Maar de tekeningen? Die had hij met de hand gemaakt. Vincent had Jard gesmeekt om hem te helpen. Jard kon toch ook goed tekenen?
Had hij niet nog een paar tekeningen van het paard over?
Jard had Vincent beloofd om te helpen. 'Ik heb er nog twee,' had hij gezegd. 'Als we allebei heel vroeg op het kasteel zijn, zaterdag, dan kun je die er nog bij plakken.'
Jard haalde een envelop uit zijn rugzak en keek er naar. In grote sierlijke letters had hij er de naam van Vincent op geschreven. In de envelop zaten de twee tekeningen.
Hij had Vincent beloofd tegen niemand iets te zeggen en was extra vroeg naar kasteel Rondeel gekomen... en nu was Vincent er niet!
Jard voelde zich een beetje kribbig, maar tegelijkertijd bedacht hij dat Vincent zich altijd aan zijn woord hield. Zou er wat gebeurd zijn? Jard ging staan en legde de envelop duidelijk zichtbaar op zijn bed. Hier blijven zitten, had weinig zin. Hij kon net zo goed zelf een kop thee gaan halen beneden. Als Vincent kwam, zou hij de envelop vanzelf zien liggen.
Jard liep de kamer uit, de gang door tot aan de trap.
Het was druk op de trap. Alle leerlingen kwamen deze zaterdagochtend bepakt en bezakt naar de Ridderschool.
Kasteel Rondeel had vier verdiepingen. Jard, Vincent, Daan en Rijk waren eerstejaars en hadden hun kamer op

de eerste verdieping.
Op de hogere verdiepingen sliepen de oudere leerlingen.
De broertjes Van Wijngaarden hadden als enige eerstejaars een prachtige kamer op de tweede verdieping.
De familie van Wijngaarden was een oud riddergeslacht.
Hugo van Wijngaarden, de vader van de drie broers, was erelid was van de Ridderschool. Hij had ervoor gezorgd dat zijn zonen een van de mooiste kamers kregen op de tweede verdieping.
Jard stoof de wenteltrap af. Officieel moest iedereen via de grote trap naar de keuken lopen. Maar Jard wist een snellere weg, via een kleine gang in de hal. Weliswaar was het niet toegestaan om zo te lopen, maar Jard vond dat hij er niemand kwaad mee deed. Het was flauwekul om om te lopen. Zo kon hij misschien nog op tijd terug zijn om Vincent te ontvangen.
In de hal liep Gravin Toermelijn.
'Dag Jard,' zei ze opgewekt. ‚Alles goed?'
Jard knikte. 'Uitstekend,' zei hij. 'En met u?'
Gravin Toermelijn was de enige vrouw in het lerarenteam. Ze gaf



lessen over edelstenen en goudstukken. Jard vond haar aardig. Ze kon alles heel duidelijk uitleggen en had een oneindig geduld. Jard had haar nog nooit echt boos gezien.
'Neem je de grote trap naar de keuken?' vroeg de Gravin vriendelijk. Jard draaide zich om. 'Eh.. ja natuurlijk.'
De Gravin verdween in de lerarenkamer. Jard bleef verbouwereerd staan. Verdikkie! Ze had hem door gehad. Nu moest hij helemaal omlopen. Hij keek naar de deur vlak voor hem. Achter deze deur was de kleine trap die direct naar de keuken leidde.
Jard aarzelde heel even. Hij keek om zich heen, maar zag niemand meer in de hal.
'Ach wat,' mompelde hij. Snel trok hij de deur open en verdween in het trapgat.
De keuken lag in het keldergedeelte van het kasteel. Jard liep de kleine stenen trap af. Het rook een beetje muf onderin het kasteel. Aan de muur hingen kleine lampjes die dag en nacht brandden. In de verte hoorde Jard stemmen.
Zo te horen waren er al meer kinderen beneden.
Zijn handen gleden langs de wat vochtige muur. Onderaan de trap was het plafond wat lager. Jard bukte en gluurde om de hoek van het trapgat. Niemand te zien. Hij stapte de keldergang in.
Hij wist de weg. Links in de gang lag de voorraadkamer.
Daar bewaarde de kok al zijn spullen. Rechts was de keuken zelf.
Daar moest hij naartoe.
Plotseling bleef hij stilstaan. De stemmen die hij hoorde, waren geen kinderstemmen. Jard herkende de stemmen meteen. Baron Bikkel en Jonkheer Cavaljo. Voorzichtig schoof Jard langs de muur naar voren.
De gang maakte een bocht, zodat de twee leraren hem niet konden zien. Vlak voor de bocht bleef Jard staan en luisterde.
De stem van Baron Bikkel klonk geirriteerd. 'Doe niet zo kleinzielig. Het is een wond van niets. We moeten dat beest vangen, voordat er nog meer ongelukken gebeuren.'
Jard boog iets verder naar voren en verplaatste zijn voet.
Hoorde hij het nu goed? Had de Baron het over een beest vangen?

‘Maar het is toch vreemd, Bikkel,’ hoorde Jard Jonkheer Cavaljo zeggen. ‘Die enorme...’
De stem stopte op het moment dat Jard weer iets met zijn voeten verschoof. Een krassend geluid klonk in de kleine ruimte. Jard hield zijn adem in. Zouden ze hem gehoord hebben? Secondenlang bleef het stil in de gang. Jard voelde zijn beenspieren verkrampen. Als er niet snel iets gebeurde, zou hij zichzelf moeten verraden.



Aangevallen!

Op dat moment vloog de keukendeur open en hoorde hij de stemmen van Daan en Rijk.
'Hee, Baron Bikkel,' riep Daan. 'U ziet er weer een stukje sterker uit! Wat is uw geheime recept?'
Jard grinnikte om die brutale Daan en deed een stap naar achteren. De kramp vloeide uit zijn benen.
'Vroeg opstaan en hard werken,' bromde Baron Bikkel. 'Moet je ook eens doen!'
Jard hoorde Daan en Rijk lachend weglopen. Voorzichtig gluurde hij om het hoekje van de muur. Ook Baron Bikkel en Jonkheer Cavaljo liepen de gang uit. Vlug glipte Jard de keuken in en haalde diep adem. Pff, de volgende keer neem ik gewoon de grote trap, dacht hij.
Hij schonk zichzelf een beker thee in en dronk het langzaam op. Langzaam voelde hij zich rustig worden. Zou Vincent er al zijn? Jard zette zijn lege beker op het aanrecht en liep via de grote trap weer naar boven. Hij nam niet nog eens het risico om betrapt te worden. Met kleine sprongetjes liep hij de trap op naar boven. De kamer waar hij samen met Vincent, Daan en Rijk verbleef, lag aan het eind van de gang. Jard duwde de zwaar houten deur open.
'Is ie er al?' Jard wist het antwoord op zijn eigen vraag al toen hij de envelop nog op zijn bed zag liggen.
Daan en Rijk lagen languit op hun bed.
'Je thee wordt koud,' siste Rijk. Hij keek boos naar de beker koude thee die op de tafel stond. 'Je laat ons thee halen en dan verdwijn je.'
'Sorry,' antwoordde Jard. 'Maar ik maak me zorgen. Vincent is er nog steeds niet en de lessen beginnen zo!'



‘Misschien is hij wel opgegeten door een of ander eng beest onderweg,’ grapte Daan. Jard lachte niet.
‘Een beest!’ fluisterde hij. De woorden van Baron Bikkel dreunden weer door zijn hoofd.
‘Wat sta je daar nou te mompelen?’ vroeg Rijk. ‘Ben je er wel helemaal bij vandaag?’
Jard vertelde wat hij net onderin de kasteelgang gehoord had. Jard zag dat zijn verhaal geen indruk maakte. Daan en Rijk luisterden maar met een half oor.
‘OK, ik houd mijn mond wel,’ riep Jard. ‘Van mij zullen jullie geen last meer hebben.’
Zwijgend klom hij in het raamkozijn en staarde naar buiten. De zon kwam net boven de kasteelmuren uit en verlichtte de binnenplaats van het kasteel. Over de ophaalbrug van het kasteel liepen nog steeds leerlingen het kasteel in. Vincent zat er niet bij. Jard zuchtte en keek op zijn horloge. Nog een half uur voordat de lessen begonnen. Wat als Vincent